

det er tilstræffeligt betegnende, for, hvad detsal betegnes; thi, mine Herrer, jeg kan aldrig troe, at det nogeninde har været nogen Lovgivningsmagts Hensigt at ville sikkre Embedsmænd hos os Pension, dersom de afflediges paa Grund af saadanne Ting, som ikke ere Forbrydelser eller svære Forbrydelser. — Thi hvis dette er Tilfældet, kunne de naturligtvis dømmes derfor — men som ere Misligheder af en saadan Bøstassenhed, at de gjøre dem udflede til længere, at fortsætte deres Virksomhed. I denne Henseende maa jeg særlig fremhæve, at det jo er ganske vist saaledes, som den ærede sidste Taler har fremdraget, at naar en Mand har en Ret, saa maa han ogsaa have Udgang til ved Domstolene at faae denne Ret gennemført — deri er jeg fuldkommen enig med den ærede foregaaende Taler — men derimod er det jo et Spørgsmaal, om han bør have denne Ret i saadanne Tilfælde, som jeg nærmest tænker paa, og dette er netop et af de Punkter, som jeg mener, at vi bør bestræbe os for at komme til Klarhed om. Det vil erindres, at vor Straffelov foreskriver forskellige Straffebestemmelser for de grovere Embedsforseelser, og disse Straffe ere graduerede saaledes, at den mindste er Bøder, derpaa kommer Fængsel, og den strengeste Straf er Embedsfortabelse. Nu er det ganske sandt, som det ærede Medlem ogsaa gjorde opmærksom paa, at dersom Embedsfortabelse som Straf ikke indeholder Andet, end at Vedkommende ingen Pension faaer, dersom det er den eneste virkelige Betydning, som Straffen har, saa vil det være høist besynderligt at sige til en Embedsmand: Du kan ogsaa begaae saadanne Forseelser, at Du ingen Pensionsret faaer, uagtet Du slet ikke har begaaet en saa stor Brøde, at Du kan dømmes derfor. Men paa den anden Side — naar en Embedsmand begaaer en saadan Feil, at han for Domstolene kan dømmes til Fængsel, og det er ofte temmelig grove Forseelser, hvorfor der er stillet et Alternativ mellem Bøder, Fængsel og Embedsforbrydelse eller alene mellem Fængsel og Embedsforbrydelse, saa vilde det være endnu besynderligere, at man ikke skulde kunne affledige en saadan Mand uden at give ham den fulde

Pension, som Pensionsloven fastsætter. Og hertil kommer, at dersom nu en Embedsmand gjør sig skyldig i en Forseelse, for hvilken han ikke kan tiltales efter Straffeloven — han kan jo ikke straffes for Andet end det, der efter Loven er strafbart — men som gjør det aldeles umuligt for Regjeringen at beholde ham, dersom han viser en saadan Grad af Udydighed, eller en saadan Grad af Forsømmelighed eller en saadan Grad af Brangvillie, eller en saa upassende Dyrkelse mod sine Overordnede, eller fører et saadant Liv, at han, uagtet han ikke kan siges at være borgerlig strafbar, dog ikke kan færdes i de Kredse, hvor nogenlunde god Tone skulde bevares, og hvortil han iøvrigt hører, at han maa afflediges, saa forekommer det mig, at det aldrig kan være nogen Pensionslovs Mening, at ville sikkre en Embedsmand af en saadan underordnet Dygtighed eller mindre heldig Dyrkelse Pension. Jeg kan derfor ikke troe Andet, end at denne ny Redaction af den omhandlede Bestemmelse, som findes i § 2 i det foreliggende Forslag, kunde trænge til en meget omhyggelig Bearbejdelse, idet vistnok mange af de ærede Medlemmer, som have saa store Betænklichkeiten ved Pensionsloven, have faaet det Indtryk, som de have faaet, af saadanne Tilfælde, som utvivlsomt ere foregaaede, Tilfælde, hvor Mænd, som slet ikke have været gamle, slet ikke svagelige og slet ikke manglende Evner, men som kun manglede Tid eller god Dyrkelse, ere blevne affledige fra deres Embeder. At saadanne Mænd, som maae afflediges, fordi de ikke due til deres Stilling, skulde afflediges med den samme Stilling og med de samme Fordele som hæderlige, gamle, veljente Embedsmænd, eller selv yngre, som ved uforsjente Tilfælde ere komne til at lide Brækl paa deres Førlighed, Mandsevner eller deslige, siger jeg, er en Forleerthed, og jeg troer, at mange af de ærede Medlemmer ville samstemme med mig deri. Jeg skulde derfor formene, at dette er et af de Punkter, som fortjene en vis Opmærksomhed ved denne Sags yderligere Behandling. Jeg kunde vel have lyst til at udtale mig om adskillige andre Ting; men jeg heder det ærede Thing om Undskyldning for, at jeg har udtalt mig